

at der ikke paalagdes Søfolkene Forpligtelser eller Indskrænkninger, der stred imod deres Tarv. Det paahvilede endvidere Vaterskouten at drage Omsorg for, at Søfolkene ved Afregning erholdt, hvad der tilkom dem ikke blot efter streng Ret, men ogsaa efter Billighed, ligesom han skulde paase, at der ikke for formentlige Forsømmelser og Forseelser rejstes ubillige Krav mod Sømanden fra Skipperens Side. Det var navnlig i denne kontrollerende og mæglende Virksomhed, at Vaterskoutens store Betydning for Søfolkene laa, men foruden de allerede nævnte Pligter paahvilede der tillige Vaterskouten forskellige andre; han skulde saaledes blandt andet sørge for, at de paa hans Kontor antagne Folk mødte om Bord i rette Tid, han skulde føre Protokoller over de forhyrede, udfærdige de fornødne Dokumenter i Anledning af Forhyringen m. m. Saa vidt ses, fungerede Vaterskout-Institutionen fyldestgørende for sin Tid og baade til Redernes og Søfolkens Tilfredshed.

I Aaret 1871 ophævedes Vaterskout-Institutionen imidlertid. En af Søfolkene rejst Opposition mod de Gæbyrer, der skulde erlægges til Vaterskouten for Udførelsen af hans Embedsforretninger, gav Stødet til Institutionens Ophævelse, der fandt Sted ved Lov af 12. Maj 1871 om Forhyring af Søfolk m. m. Det af Vaterskouterne hidtil udøvede Tilsyn med Forhyringsforretningerne overgik herefter til de respektive Mønstringsbestyrere i Lighed med den Ordning, der hidtil havde været gennemført udenfor de Byer, hvor der havde været ansat en Vaterskout, og det offentlige Tilsyn med Forhyringsforretningerne er fra nu af ordnet ens over hele Landet. Samtidig med Vaterskout-Institutionens Ophævelse bortfaldt i Henhold til Loven af 12. Maj 1871 Forpligtelsen til at oprette særskilt skriftlig Forhyringskontrakt, og i Stedet for blev det tilstrækkeligt at indføre de fornødne kontraktmæssige Aftaler paa Skibsbemandingslisten og derefter lade denne underskrive af Mandskabet. Skibsbemandingslisten, der i sin Tid var indført af militære Hensyn, jfr. § 57 i Fr. af 8. Januar 1802 angaaende Søindrulleringsvæsenet i Danmark, kom saaledes fremtidig til foruden at tjene sit oprindelige Formaal tillige til at fungere som civil Forhyringsoverenskomst. Rigtigheden af den indgaaede Overenskomst — saaledes som denne er indført paa Skibsbemandingslisten — skulde derhos inden Udmønstringen godkendes for vedkommende Mønstringsbestyrer baade af Skipper og Mandskab.

Medens der saaledes allerede tidligt har været etableret et vist Tilsyn med Oprettelsen af Hyrekontrakter og Skipperens Afregning med Mandskabet, er det først langt senere, at den forud for selve Forhyringen liggende Virksomhed med Tilvejebringelse af hyresøgende Mandskab er blevet underkastet offentlig Kontrol. Bortser man nemlig fra, at Forholdene i København havde udviklet sig saaledes, at Vaterskoutkontoret, uagtet Instruksen for Vaterskouten intet derom indeholdt, tillige fungerede som Forhyringskontor ved at modtage Anmeldelser og give Oplysninger om henholdsvis ledige Søfolk og ledige Pladser, var Virksomheden med at skaffe Mandskab til Skibe iøvrigt i Hænderne paa private Forretningsfolk. Og med Vaterskout-Institutionens Ophævelse fik den private Hyreanvisning et meget betydeligt Fremstød. Dette skyldtes ikke alene den Omstændighed, at al Virksomhed med at tilvejebringe ledige Søfolk herefter gik over til private, men efter at der ikke mere fandtes en af Staten autoriseret Embedsmand, for hvem Forhyringskontrakterne skulde oprettes, kom det til at staa enhver frit for — ikke blot som hidtil at beskæftige sig med Tilvejebringelse af Mandskab til Skibe, men tillige, hvad der var af største Betydning, at optræde som Mellemand mellem Skipper og Mandskab ved Forhyringsoverenskomstens Afslutning. Og Trangen til saadanne Mellemmænd voksede, efterhaanden som Skibsfarten udviklede sig. Ledige Søfolk skulde opsøges, de fornødne Aftaler vedrørende Forhyringen træffes, og der skulde vaages over, at de forhyrede mødte til rette Tid paa rette Sted. Under den mere og mere forcerede Drift, hvorunder Skibsfarten foregik, havde Skipperen imidlertid saa mange vigtige og forskelligartede Ting at tage Vare, at han ikke ogsaa kunde naa personlig at tage sig af Forhyringsforretningerne, og til Besørgelsen af disse Forretninger maatte Skipperen derfor benytte Mellemmænd. Paa denne Maade fremstod en ny Levevej. Der opstod en ny Klasse Forretningsfolk — de saakaldte Hyrebasser — der udelukkende levede af at være Mellemmænd mellem Skippere og hyresøgende Søfolk. Ved Siden af deres Virksomhed som private Forhyringsagenter var disse Personer som Regel tillige Værter for mindre Logihuse for Søfolk. De levede alene af Søfolkene, og de udnyttede ofte de hyresøgende til det yderste. Naar en Sømand søgte Hyre, maatte han tage Logi hos en af de Personer, der befattede sig med Forhyringsforretninger, og ofte laa det i Værtens Interesse at vente